Ч. 260. Неділя 16 (29) падолиста 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Дальша буча в угорскім парляменті. — Замітна допись з Нового Базару. — Обава нових замахів динамітових в Туреччині.)

На початку вчерашного засіданя палати послів заявив президент палати Феттер, що єго повідомлено урядово о тім, що посли Фресль, Кльофач і Сеґналь побили журналіста Леопольда Кльофача. Він, президент, уважає для того за відповідне висказати своє сожалїнє з причини, що ті панове переступили границю добрих обичаїв. На то піднесли чеські радикали крик а посли Кльофач і Хоц відозвали ся: То не журналїст, то правительственний „шпіцель". З того завела ся остра перепалка межи Кльофачем а президентом і перший зажадав, щоби вибрано комісию для даня нагани президентови. Референт Пльой подав відтак до відомости, що комісия для нагани ухвалила одноголосно дати Штайнови нагану за обиду пос. Фресля, котрому він закинув крадіж годинника в білградскій палаті. Переслухано двох сьвідків і показало ся, що Штайнови того ніхто не сказав. Один з журналїстів розповідав лиш, що кождий з тих, що були в королївскій палаті в Білградї, взяв щось собі на памятку, а що Фресль там був також, то Штайн зробив з того, що Фресль украв годинник.

По сім вела ся дальша дискусия над бесїдою президента міністрів. Промавляв насамперед пос. Морзей, котрий зазначив передовсім то, що Тіша вже відповіднїйше висказав ся о Австриї, а не так як в своїй першій бесїдї. Ґраф Тіша заслугує тепер на то, щоби єго парлямент австрийский підпирав в трудній єго борбі против обструкциї угорскої. — В справі войсковій висказав бесїдник обаву з причини концесий зроблених Мадярам, після котрих права застережені монарсї, мають бути зависимі від парляменту. — Опісля промавляв пос. Грубий (ческий клерикал) і доказував, що виною теперішного розладу в Австриї і на Угорщинї єсть теперішна система правительственна. Чехи не суть противниками сильної армії, але они хотять увзгляднення своєї народности. — Послїдний промавляв пос. Шахінґер, котрий заявив ся за угодою з Угорщиною. На тім закінчено засїданє а слїдуюче назначено на день 1 грудня.

Вчерашне засїданє угорскої палати послів було знов дуже бурливе. Барабаш, Сандор, Лендель і другі сварили ся на купу, прозиваючи себе послїдними словами. Засїданє перервано і відбуло ся тайне засїданє, на котрім Тіша рішучо заперечив тому, мов би то правительство мало намір зробити якийсь замах на конституцию і парлямент. Відтак відбувало ся знов явне засїданє і обструкция дуже противила ся установленю по два засїданя на день. Бесїдники з обструкциї доказували, що то против реґуляміну. На то сказав їм Тіша, що подвійні засїданя то зовсім не щось нечуваного. Коли кілька міліонів людий може працювати у власнім інтересі по 10 до 12 годин на день, то тим більше може парлямент працювати в публичнім інтересі 9 годин денно. Остаточно по довгій дискусиї ухвалено внесене Подманїцкого о відбуваню по два засїданя на день.

Берлиньска „Voss. Ztg." оголосила вельми замітну допись з Нового Базару, в котрій між иншим каже ся, що від 1879 р., від коли австрийске войско сюди зайшло, турецким урядникам і офіцирам та воякам виплачувано точно їх платню. Аж ось тепер вже від кількох місяцїв перестали войску платити, а вояки зробили формальний страйк. Офіцири вказують на то, що в австрийскім войску щось подібного нїколи не дїє ся, а прецї они, турецкі офіцири, мусять жити в товарискиx зносинах з австрийскими. Всї представленя не помогли нїчого і гроший як не було, так і нема й до нинї, а офіцири заявили отверто, що не станут до борби анї проти ворохобників анї проти ватаг розбишацких. — Такий єсть настрій у входових воротах до Македониї. Тут — каже ся в дописи дальше — не сумнїває ся нїхто, що з весною вступить австрийске войско до Македониї, бо Туреччинї при найлїпшій воли не удасть ся завести спокій і порядок.

З ріжних сторін Туреччини надходять знову непокоячі вісти о нових рухах революцийних. Ходить іменно чутка, що в Солуни і

---

1)

Уличний пил.

(З анґлїйского — Уїди).

Мати їх умерла.

Жила лише трийцять лїт і кілька місяцїв; але умерла перед часом, як тілько инших, маючи за богато працї, а за мало їди, часто нїчого, крім насїня трав і листя дикого щавнику. Умерла; кістяк, темний і сухий як мумія, лежить на постели з сухої папороти, з котрої громади хробаків утїкали від мертвого тїла; лише заспані мухи лишили ся і збирали ся в чорні купи, коли вже доходило до вечера.

Її двоє дїтий, що бачили, як умирала і зужили всї сили на крик і плач, приступили до неї, цїлували її і тулили головки до її тїла. Але не було тепла нї відповіди.

— Она мусїла умерти; умерла, умерла!— крикнула старша і знов стали плакати і кричали голосно і довго. Але лиш відгомін відповідав на їх крик.

День був вже ясний, а велика, травою заросла рівнина розпростерала ся в поранній тишинї. Малий воробчик скакав по скрушенїй плитї мармору, дзьобаючи якесь невидиме насїнє чи хробачки. Та мала птичка була одиноким живучим сотворінєм довкола.

Жінка прийшла сюди перед трема лїтами. Була женою пастуха, котрий своїми вказівками причинив ся до зловленя звістного розбійника, що замешкував околицю Пальомбаро. За те замовк він на все, пхнутий штилетом між лопатки, коли одного вечера напував своє стадо в рінї Анїо.

Жити в Пальомбаро було від тепер не безпечне для єго родини. Вдова покинула містечко потайки, несучи з собою новонародженну дитину, між тим як двоє старших бігло за нею, як могло найскорше, двигаючи трохи посуди і клуночок одежи. Ішла дальше і дальше в долину до Кампанїї і дальше нею на полудне, відпочиваючи в гущавинах, або серед запалих гробів, майже не знаючи, що робить з жалю за убитим і з прикрої сьвідомости, що заслужив на такий конець, бо був зрадником, а що найменше за богато говорив.

В тих околицях нема чорнїйшого злочину, як говорити о річах уложених і помагати справедливости против злочинцїв.

Якийсь час не сьміла показувати ся підчас дня, але вкінци найшла покинене шатро з ситнику і папороти, оперте о велике камінє, котре колись було гробом, а що тут їй нїхто не перешкаджав, отже остала з двоїма дїтьми; малий хлопчина умер з холоду і голоду в перших днях утечі.

В тій будї під Mons Sacer мешкала три лїта, здобуваючи кілька крейцарів за цьвіти, збирані на рівнинах, котрі носила до Риму, котрий видко було в віддаленю кількох миль; робила так від початку зими до пізної осени; в лїтї не було купуючих в містї, а й на рівнинї не було нїкого, крім нечисленно розкинених селян, палених горячкою і нужденних як она.

Дїти, котрим давала майже всю їду, яку могла здобути, не терпіли так дуже як она. З сильної, здорової женщини з блискучими очима і румяними лицями, замінила ся в простий кістяк, висушений, опалений, з хорobливими пятнами на лици, а мучив її заєдно кашель і ломив кости гостець. З цьвітами, які збирали дїти, ходила до міста цїлу зиму; а відтак в часї спеки положила ся, повалена пропасницею. Тепер починала ся знов зима, а она лежала мертва на мертвій папороти. Сьвідомість смерти, як осїнний холод заволодїла дїтьми. Лишили ся цїлком самі на земли.

Пріска мала дванайцять лїт, Петронїля десять. Коли б не кудість, опалене і немиті руки, могли би називати ся хорошими дїтьми, а їх великі очи, коли не були замрачені сьльозами, сьвітили як лямпи перед образами сьвятих на середновічних улицях. Любили матїр тою самолюбною, несьвідомою любовію, котра звичайно припадає в участи добрим матерям. Була для них всїм, від неї мали одинокy поміч, она одна давала їм поживу. Часом брала їх з собою до міста, однако звичайно лишали ся в шатрі, бо дорога була далека, а глота в улицях небезпечна. Як ждали на неї, коли

других містах мають ся потворити знову замахи динамітові. В сїй справі доносять з Білграду, що турецке правительство віднесло ся сими днями до пограничних сербских властий з просьбою, щоби они до бочок і міхів з цементом додавали специяльні цертифікати, по котрих можна би знати, що то дїйстно цемент, бо в послїдних часах перепачковано множество динаміту до Туреччини в міхах з цементом.

Новинки.

Львів дня 28 го падолиста 1903.

— **Новий закон про войскові такси.** Проект нового закона про войскові такси, внесений онодї в радї державній, містить отсї приписи: Войскова такса має на будуче оперти ся на тім представленю доходів (Einkommenvermittlung), котре служить основою до виміру особисто-доходового податку, однак полишаєсь значно в задї поза виміром сего податку і не буде мати характеру додатку до него. Почипаючи ся так само, як податок особисто-доходовий при доходї 1200 корон, обіймає тарифа войскових такс по два степенї доходів в одну клясу, починає ся таксою 6 корон (для обовязаних платити таксу родичів 3 кор.) і підносить ся докладно в тій самій проґресиї, як тарифа податку особисто-доходового. Доходи аж до 1200 корон мають бути вільні від войскової такси. Доси мали родичі платити за свої дїти, внуки і т. д. так довго, доки після горожаньского права були обовязані до алїментациї, а дїти та внуки не мали потрібного на свое удержане майна або доходу. На будуче родичі будуть під деякими застереженями тодї обовязані платити войскову таксу, коли їх майно буде висше від майна дотичної дитини, при чім такса має виносити половину тої суми, котра при рівнім доходї одвітно до тарифи припадала би на сина або внука. Щоби улекшити властям, що сповняють войскові агенди, їх урядоване, новий проект дозволяє обовязаним платити войскові такси зголошувати ся в громадах, в котрих перебувають, а в сей спосіб заощадить ся властям вивідуване про місце побуту родичів. З такс заведеного на основі того проекту закона падїе ся правительство річного доходу в округлій висотї 2,700.000 корон.

— **Повінь в Петербурзї** наробила страшенної шкоди. Як доносять росийскі ґазети, вода залила в містї 6000 пивниць і около 300 трансформаторів товариства для електричного осьвітлюваня „Гелїос" та ушкодила рури ґазові, в наслїдок чого в многих домах і будинках а навіть в цїлих частях міста була темнота. Склепи треба було позамикати, а листи розношено аж на другий день. Понад Невою мало остати ся без стріхи около 30.000 людий.

— **Революцийні комітети на Кавказї.** „Новое Время" помістило таку донись з Кавказу: Замах на житє головного вожда росийских войск на Кавказї, кн. Ґалїцина, есть несподїванкою для столичних міст, а часописи приписали его розбишакам. Тимчасом тут кружили від давна поголоски, що вірменьскі революцийні комітети, котрі своїми вчинками вславили ся нинї на цїлий сьвіт, втягнули па листу засудженних собою на смерть около 30 осіб, що займають на Кавказї ріжні службові становиска. Тайні вірменьскі комітети осьмілили ся до такого степеня, що майже отверто збирають на свої цїли гроші серед населеня. Датки збирають в правильно означених речениях, а зібрані гроші втягають до рахункових книжок. Дивна річ, що дїяльність сих комітетів доси не спинена властями. Вірмени все творили ледви дрібну частину кавказкого населеня і нїколи не становили одноцїльної маси. Найгустїйше заселяють Вірмени еріваньску ґубернїю, що числить 53 процент загального числа населеня. В инших ґубернїях той процент виносить від 3 до 34.

— **Еміґрация Татарів з Росиї.** З Петербурга доносять, що Татари з Криму стали в послїдних часах великими масами переселювати ся до Туреччини. Пароходи, що зі Севастополя відходять що тиждня до Константинополя, переповнені звичайно Татарами. Найбільше Татарів виходить з округа Евпатория. Така сама еміґрация проявила ся також і між Вірменами на Кавказї, мимо того, що в Туреччині їх народови не добре дїе ся. Причиною тої еміґрациї має бути страшний гнет росийскої адміністрациї.

— **Скарб в сїдлї.** З Люксенбурґа доносять про таку подїю: В місточку Урлян помер недавно тому різник Біден. По нїм лишили ся два сїдла, котрі він купив був підчас французко-нїмецкої війни, а що тоті сїдла, як здавало ся, мають історичну вартість, то їх дали директорови провінціонального музея, щоби він їх оглянув і оцїнив. Директор знайшов зашиту під сподом в сїдлї кишеню, а коли єї розпоров, знайшов в нїй пачку банкнотів — 85 зовсїм добре удержаних і маючих ще вартість банкнотів по тисяч франків. Можна собі уявити радість вдовицї по Біденї! Тепер здогадують ся, що первістний властитель тих банкнотів вибираючись на війну, зашив в сїдлї цїле свое майно.

— **Самоубийчий намір.** В Тарнові хотїв відобрати собі житє вистрілом з револьверу ученик VII кл. гімн., син приватного урядника з тартаку кн. Санґушка, Леонард С. Причиною самоубийчого замаху мала бути тяжка, невилїчима недуга серця. С. зранив себе смертельно; ледви чи удасть ся удержати его при житю.

— **Померла** Сальомеа Ганкевич, вдова по бл. п. Симеонї Ганкевичу, бувшім пароху в Бикові, а мати покійного Іляріона Ганкевича, бувшого шефа міністериялного, дня 15 жовтня с. р. в Колодрубах в 84 роцї житя.

Телеграми.

Відень 28 падолиста. Парляментарна комісия радила вчера над справою пільг при протоколованю письм; ухвалено, що має ся побирати належитість 1 К.

Відень 28 падолиста. W. Ztg. оголосила розпорядженє міністерства скарбу в справі управильнення продажи соли, продукованої в державі і розпорядженє міністерства справ внутрішних установлююче таксу лїків в аптеках на 1904 р.

Будапешт 28 падолиста. Партия Кошута ухвалила поставити внесенє на висказанє правительству недовіря. Вільні опозицпонїсти ухвалили поставити внесенє на вотум недовіря для недавно вибраного другого віцепрезидента палати. Сецесионїсти ухвалили не брати участи в нарадах над континґентом рекрутів, хиба, що їх би до того змушено.

Ню-Йорк 28 падолиста. З Панами доносять, що вчера зібрала ся хунта і ухвалила одноголосно ратифікувати договір о будові панамского каналу, скоро лиш буде предложений.

Білград 28 падолиста. В тутешній касї ощадности, у відділї обезпечень викрито спроневіренє на 60.000 франків. Єсть підозріне на трох урядників.

сонце заходило за величезну баню, котра далеко виднїла на овиді! Як бігли на єї стрічу! Які були щасливі, коли узріли здалека ту бідну, обдерту, закурену стать, що несла їх їду, радість і опіку! Коли були самі, страшенно бояли ся.

А тепер були самі на все; якесь мрачне почутє величезної, неоцїненої страти, вічної самоти, пригнїтало їх. Бачили, як принесено убитого вітця з червоною, отвертою раною; але тодї лишилась їм мати, не були самі. Тепер нїхто вже до них не прийде, знали о тім; нї хто навіть не знав, що люди мешкали під тою купою хоросту серед розвалин гробу. Раз бачили їздців, як перебігали рівнину; мати казала їм, що то римскі лови і велїла уважати на хороші пси, що нюхтїли серед низьких густих корчів; але тілько було всього і то перед двома роками. Мати себе і дїтий укрила старанно і не палила огню на убитій земли, аж в ночи, коли вже диму не було видко.

Жалували ся і плакали при нїй цїлий той день і слїдуючу ніч, а коли на другий день розвиднїло ся, старша Пріска сказала до сестри:

— Нема нїчого до їдженя.

Скінчили вже послїдного пів бохонця хлїба і останок зимної кукурузяної каші: нїчого на лишило ся.

Петронїля заєдно плакала.

— То дуже зле нїчого не їсти — говорила Пріска.

— Зле — хлипала Петронїля, перехилюючи ся з боку на бік на убитій земли. Не була така розумна як старша.

— Мусимо іти збирати цьвіти — сказала Пріска, але єї очи глядїли з тугою на мертве тїло. Не могли збирати цьвітів і занести їх до міста, покинувши покійну матір.

Пріска знала досить о смерти, аби зрозуміти, що умерлі не чують самоти і занедбаня, а однако не могла стерпіти гадки поканеня того тїла в опущенім шатрі з чорними мухами, котрих чим раз більше громадило ся на нїм. Але була голодна, а Петронїля ще більше; в шатрі-ж не було нїчого нї одробинки.

Мусимо іти — сказала, беручи коші з лозини і ножі. Оглянула ся на матір, що лежала на постели з сухого листя; гадка, що матір треба десь зложити в землю, десь, якимсь способом, перейшла через єї дитинячу головку, але непевна, мрачна, і знов вже не вернула. Атже нїхто не рушить тїла аж до їх повороту, бо нїхто не знає, що шатро замешкале.

— Ходи — сказала до Петронїлї — пізнїйше цьвіти повянуть від сонця.

Був вчасний холодний ранок. На полудневім всходї ярила ся золотом і рожевостию падолистова заря. Тяжка, біла роса поривала траву. Далеко серед горбків звучали церковні дзвони; гомонїли солодко, омлїваючо.

Нїчого з того не замітили: їх очи заливали сльози, коли замикали за собою розхолїтані двері шатра.

— Мусимо спішити ся — говорила Пріска — вже пізно.

— Пізно — повторила Петронїля.

Знали всї місця, де росло найбільше цьвітів. Шатро стояло серед гущавини олеандрів, малий потічок перепливав серединою; було множество всїляких цьвітів. Також папороть і ріжні инші трави зеленїли довкола. Місце то перед двайцятьма столїтями було може огородом знатного Римлянина, тут і там росли ще корчі осїнних рож, таких, які зривав і любив Гораций.

Вибирали і тяли цьвіти розумно, бо мати научила їх не марнувати цьвітів і нїколи не брати більше, як на один раз було потреба; відтак поукладали невеличкі вязанки, додаючи до кождої по кілька папоротий і обвязуючи їх сухими стеблами трави. Уложили вязанки в кошиках і поглянули в сторону Риму.

— Дуже, дуже далеко — зітхнула Пріска.

— Далеко — повторила Петронїля. Єї уста викривили ся і сльози покотили ся по огорілім лици. Була наймолодшою і мати і Пріска все на неї уважали, як могли і старали ся все нагодувати єї, навіть коли самі примирали голодом.

— Дуже далеко, але мусимо іти — закінчила Пріска і кинула ще один погляд на шатро серед олеандрів.

Єї серденько було сумне — і бояла ся дуже. Рівнина перед нею видавала ся така простора, місто таке далеке. Жаль її було також того бідного тїла, що тут самісеньке остало. Коли-б лис або куна дістали ся до шатра і почали его обгризати? А міг прийти і вовк з далеких гір; она нїколи не бачила вовка, але мати раз одного стрітила, коли вертала з міста серед снїжної метелиці.

Але погадала собі, що на то не було ратунку. Голод торгав єї як сто вовків, а мати велїла би її перед усім постарати ся о поживу для Петронїлї. Отже обернула ся в сторону

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа у Львові дня 27 падолиста:** Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 8·10; жито 6·40 до 6·60; овес 5·40 до 5·80; ячмінь пашний 4·75 до 5·10; ячмінь броварний 5·25 до 5·50; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 8·25; вика 5·— до 5·30; биби 5·— до 5·25; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·10 до 6·30; хміль за 56 кільо 175·— до 180·—; конюшина червона 53·— до 60·—; конюшина біла 60·— до 75·—; конюшина шведська 45·— до 60·—; тимотка 18·— до 21·—.

Надіслане.

— **Перестарога для господинь!** Від ряду літ люблену і всюди з своєї незвичайної доброти знану Катрайнера Кнайпівску каву солодову, від якогось часу зачали дуже часто наслїдувати і тим самим давати о много гірші продукти. Щоби охоронитись від подібних наслїдовань, повинно ся завсїди жадати тілько правдивого Катрайнера, а при закупні уважати, щоби кождий пакет осмотрений був подобізм о. Кнайпа яко маркою охоронною та назвиском Катрайнер.

Риму, беручи в свою долоню ручку дитини; босі ноги мерзли їм, ставали синї, коли так ступали по зимній мураві, перемоклій росою подібною до инею.

Але обі від дитини знали лише прикрости і були привиклі до надміру горяча і студени, впрочім з кождою годиною сонце піднимало ся висше, зменшуючи холод, хоч сніг лежав на Савиньских горах.

Коли переходили побіч стада овець, один з пастухів, котрий свої власні діти полишив в гористім краю, дав їм трохи хліба і молока — позволив розігріти ся при огни.

— Несете то хабазе до Риму — говорив до дітий. Можете собі напитати клопоту. За старих часів продавало ся всьо: найдені монети, каміне, кусники різьб, шкіру — що хто хотів. А тепер — один з моїх хлопців заніс до міста роги буйвола — і замкнули его за то, що без позволеня волочить ся по улицях. Можуть вас чіпати за ті марні цьвіти.

— Мама вже їх продавала — відповіла Пріска, не розуміючи пастуха.

— А деж тепер ваша мама? — спитав.

— Умерла в шатрі.

— Бідна! — сказав постух тихійше.

Діти не сьміли довше сидіти при теплім огнищи, бо вже було близько полудне. Ішли дальше в свою дорогу, сьмілїйші і менше нужденні тепер, коли були накормлені, а холод менше їм докучав.

За півтора години перейшли через міст Номентано і задержали ся при Порта Пія, де стражники так були заняті, що діти незамітно пересунули ся серед товпи і непитані увійшли до міста.

Ледве кілька разів були тут з материю, навіть не знали добре улиць. Рух біциклів і самоїздів, свист і гук електричних трамваїв, крик розносителів ґазет, ріжні пронибаючі уши вереск наляками їх, бо не мали вже спідниці матери і її голосу, аби їх успокоїв і з усьміхом насварив за трусливість.

— Она вже нїколи не промовить! — погадала Пріска і сльози знов заступили її очи, хоч отирала їх рукавом з довгих вій.

Вийшли до Риму через Порта Пія і ішли дальше перед себе, не знаючи куди ідуть. Перейшли через новітну дїльницю Макао, ідучи до середмістя і Корза. Хмари закривали небо, була густа мракою, завдяки фабрикам і зелїзницям, а дрібний дощ падав з рана і ґранїтні кістки так ослизли, що конї падали, а вереск і проклони різникїв роздавали ся довкола.

Серед глоти пересували ся бідні дїти, сирітки, в спідницях по колїна, з густим рудавим волосем, розсипаним безладно на рамена, а їх босі і мокрі ноги мерзли більше на твердім каміню ніж на травах з инеем. Але они не знали, що так дуже ріжнили ся від товпи; надто привикли до нужди, щоби їм могла видавати ся дивною. Місто цілком їх не тягнуло, їх уши були неспосібні до порівнань, серця їх надто невинні для заздрости. Лише гамір робив їх несьмілими і приголомшував їх; в шатрі і між корчами олеандру не чули иншого голосу крім журчаня потока, сьпіву птиць і свисту польових миший.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берва, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5 40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева. Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лявочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).